

е лесно – да купят учебници, да намерят квартира, да се ориентират в университетската библиотека. Щастлив бях, когато спечелих успешен проект и създадохме модерен компютърен център във факултета – младите роми трябваше да бъдат не просто компютърно грамотни. Изисквах с цялата си строгост да бъдат и сред отличниците в изучаването на чужди езици. Представях си, че тези първи мои студенти ще бъдат не само добри педагози, не само мисионери, исках те да са граждани на света!... (отново очите му са пълни със сълзи)

За да е по-пълна картината, прибавям още отзиви на твои студенти, колеги и приятели:

„Аз съм една от студентките в първия випуск на специалността „Начална педагогика и ромски език” в Търновския университет, казвам се Наталия Иванова. Не се забравят хубавите моменти в началото, но се досещате, че на първите випуски е най-трудно. Нямаше да се справим, ако не беше той, доц. Христо Кючуков. Кой е той? Не ми беше баща, но ме насочваше бащински, не ми беше приятел, но разчитах на него, не ми беше брат, но можех да поплача на рамото му. Понесла съм и строгите му укори, но те ме правеха по-силна, по-уверена. Възхищавам се на гордостта, с която отстоява мнението си, на любовта, с която работи – аз съм свидетел, че в наши дни това е трудна мисия. Ще запомня усмивката му, с която ме посрещна първия ден и с която ме изпрати като абсолвентка. Запазвам като личен дар ценностите, с които ме възпита. Няма да звучи пресилено, но доц. Христо Кючуков е пример в моя живот, благодарение на него днес се чувствам силна, уверена, горда жена, готова съм да продължа по този път, който ми посочи!”

„Работя днес като психолог, но винаги се връщам към студентските си години в Търновския университет – пише Сава Самуилов от Плевен – защото примерът на моя професор Кючуков отвори за мен нов път, професионален, личен. Впечатлен бях от личността му, от отговорността, поета пред цялото общество – да изгради и превърне младите хора в истински учители, знаейки как да работят в мултиетническа среда, с нова методика в трудните първи години в училището. Не познавам друг човек така всеотдаен, толкова загрижен за една кауза. Нещо повече, оценявам и